

Τὸ φῶς, τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια ἀγαποῦσες.
 Καμμιὰ πεταλούδα δὲν σοῦ ἦτανε ξένη·
 Τὸν ἥλιο στὸ πέλαο νὰ μπαίνει
 Τοῦ Μᾶη τις βραδυὲς ἐθωροῦσες
 Καὶ πόθος τὴν ὄψη σοῦ ἐφώταε κρυφός.—
 Στὸ φῶς τῶν ματιῶν σου σὰν σ' ὄνειρο ἐξοῦσα,
 Τρελλά, σὰν παιδάκι, γιὰ σένα ἀγαποῦσα
 Τὸν κῆπο, τὰ ῥηδόνια, τὸ φῶς.

Τὰ κρίνα ὀρφανεψαν· βουβὰ τὰ πουλάκια. . .
 Τὸ λιόγερμα τώρα περνᾷ πικραμένο...
 Σ' ἀκύμαντη λίμνη γερμένο,
 Διψῶντας τὰ θῶα σου φιλάκια,
 Τοῦ πόνου λουλούδι πεθαίνει λευκό.—

Κ' ἐγώ, σὰν προβαίνει βουβὰ τὸ φεγγάρι
 Καὶ τρέμει σὲ τάφους παλιούς τὸ χορτάρι,
 θλιμμένο τραγοῦδι γροικῶ.—

Σὰν πέλαο μὲ ζώνει, σὰν πέλαο μὲ σέρνει,
 Ποὺ ἐντὸς τοῦ ναυάγιο ἡ χαρὰ παραδέρνει.

Η Ρ Ω

Ρήγισσα τῶν ὀνείρων ἡ Σελήνη
 Τ' ἀχνοῦφαντό της πέπλο γύρω ἀπλώνει
 Κ' ἡ ὥραία ψυχὴ στὸ πέλαγο σιμώνει
 Ποὺ τὴ γλυκεῖα βασιλοπούλα κλείνει.

Κῦμα τὴν κόμη της στὶς αὔρες λύνει
 Κ' ἡ ἀγάπη τᾶσπρα στήθη ἀνασηκώνει·
 Πετᾷ ἡ καρδιά της σὰν τὸ χελιδόνι
 Ποὺ πρωτοτάξειδο τὴ στέγη ἀφίνει.—

— Ὁ νιὸς κολυμπιστὴς πῶς δὲν ἐφάνη ;
Τὸ βωμὸ τῆς θεᾶς ἔχω στολίσει
Μ' ἀνθόπλεχτο γιὰ χάρη του στεφάνι.

Ἄχ! πότε ἀπ' τὸν ἀφρὸ θ' ἀναπηδήσῃ
Κι' ὥς θὰ σταλοβολᾷν τὰ ὠραῖα μαλλιά του
θὰ γείρω στὴν παλυάκριβη ἀγκαλιά του;

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ὅταν στὴν κούνια πλάσματα πρωτόφαντα ξυπνήσουμε
Κάποιο χαμόγελο γνωρίζουμε καὶ μιὰ μητέρα
Κ' ἓνα παραπονιάρικο κι' ἀργόσυρτο νανούρισμα,
Κ' ἡ γνωριμιὰ μας εἶναι ἡ πρώτη τοῦ ἐδῶ πέρα.

Κ' ὕστερα μεγαλόνουμε καὶ κάθε παιδικὸ χρόνο,
Κάθε ἱλαρὸ ξεγνάντεμα μέσ' στὸν καιρὸν ἐχάθη,
Κ' ἓνα μονάχα μουσικό, μακριὸ κι' ἀρχόγχο θύμισμα
Τρεμοσαλέβει μέσ' στοῦ νοῦ τὰ βάθη.

Κ' ὕστερα μεγαλόνουμε καὶ κάτι νέο γυρέβουμε,
Μὲ τὰ μεστὰ νὰ οἱ ἔρωτες κορμιὰ... — μὰ κουρασμένοι
Πάλι ἓναν ὕπνο θέλουμε κάτου ἀπ' τοῦ ἥχου τὰ φτερά,
Τὶ πάντα κάτι ἀπ' τὸ παιδὶ στὸν ἀνθρωπο θὰ μένῃ.

Μουσική, μουσική, καὶ νὰ γιὰτὶ σὲ σένα σήμερα
Νὰ σοῦ γυρέψῃ κάποιος ἔρχεται τὴ λήθη.
Ξύπνησε τώρα τὰ βιολιά... καὶ κοίμισ' τον καὶ φέρ' τονε
Νὰ ζήσῃ σ' ἓνα μουσικὸ μεγάλο παραμῦθι!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ